

Musiikkikirjastotyöryhmän retkipäivä Helsingissä Musiikkitaloon, Sibelius Akatemian kirjastoon ja uuteen Yliopiston pääkirjastoon huhtikuussa 2013

Kirjastoseuran Musiikkityöryhmä järjesti musiikkikirjastolaisille retken Helsinkiin 19.4. Retkellä tutustuttiin Musiikkitaloon, Sibelius Akatemian kirjastoon ja Helsingin Yliopiston pääkirjastoon.

Kokoonnuimme noin kymmenen aikaan Musiikkitalon ala-aulaan, josta tilaamamme opas noutaisi meidät mukaansa. Kävi kuitenkin niin, että opasta ei näkynyt, joten soittelin hänelle. Opas oli unohtanut koko opastuskierroksen, hän oli Haagassa ja kestäisi jonkun aikaa ennen kuin hän saapuisi paikalle. Kävi kuitenkin onni, että Musiikkitalon yhteydessä olevan Sibelius Akatemian kirjaston tietopalvelusihteeri Mika Jantunen pystyi ottamaan meidät vastaan ja esittelemään kirjastoa ensin ja Musiikkitalon kierrokselle pääsisimme Akatemian jälkeen.

Sibelius Akatemian kirjasto

<https://plus.google.com/u/0/photos/111584219869756202666/albums/5869677585527643745>

Aloitimme päivän siis Sibelius Akatemian kirjastosta. Sibelius Akatemia ja kirjasto ovat osa Musiikkitaloa. Kirjasto avautuu yhdeksältä aamulla ja siellä oli vielä aika hiljaista. Kirjaston edessä oleva aula on sisustettu värikkäillä penkeillä ja siitä on tehty lähinnä oleskelutila. Tilaan tulee paljon luonnonvaloa ylhäällä olevasta isosta ikkunasta. Kirjasto sijaitsee pari kerrosta maan alla (kahdessa kerroksessa), siksi ikkuna on korkealla. Itse kirjastotila on aika tyypillinen tieteellinen kirjasto korkeine valkoisine hyllyineen, mutta tilaa on saatu viihtyisäksi sisustuksella, kuten värikkäillä huonekaluilla. Jotenkin tuli kuitenkin ahdas olo. Ruma vanha materiaali teki kirjastosta ankean oloisen. Varsinkin, kun nuotteja oli laitettu ruskeisiin lehtilokerikkoihin. Lainausautomaatti näytti tutulta, taitaa samanlainen olla myös Kotkassa. Äänen digitointipaikkoja oli useampi kappale, eivät kuulemma ole kovassa käytössä. Kirjastossa oli myös hieno äänieristetty olohuoneen oloinen akustiikka huone, jonne en voinut mennä, koska korvat menivät lukkoon. Siellä voi siis kokoontua ryhmässä kuuntelemaan musiikkia. Huoneessa oleva hieno äänentoistolaitteisto/kotiteatteri ei maksanut kymmeniä tuhansia euroja, kuten kuvittelin, vaan ainoastaan 15000 € :) Kirjasto on siis aika tyypillinen moderni lasiseinäinen kirjasto.

Musiikkitalo

<https://plus.google.com/u/0/photos/111584219869756202666/albums/5869689251318319633>

Seuraavana oli vuorossa Musiikkitalo. Opaskin oli saapunut paikalle. Oppaanamme toimi Sibelius Akatemian opiskelija Eevi Oittinen. Kun Musiikkitalon sisään tulee Mannerheimin tien puolelta, avautuu eteen alas mahtava näköala. Tila vaikuttaa valtavalta, valoisalta ja tyylikkäältä. Tilassa on kokoajan miellyttävä akustiikka korvalle, missään ei ole kaikua vaan mukavan hiljainen, pehmeä, ehkä uinuvakin tunnelma. Katossa roikkuu isohko metallinen taideteos. Se on Kirsi Kaulasen Gaia-veistos, nimensä se on saanut muinaiskreikkalaisen maan jumalattaren mukaan. Lisätietoja <http://www.musiikkitalo.fi/web/fi/gaia>

Musiikkitaloon pääsee myös Kiasman puoleisesta sisäänkäynnistä, eli jos tulee rautatieasemalta, ei tarvitse mennä Mannerheimintien kautta.

Musiikkitalon akustiikan on suunnitellut japanilainen Yasuhisa Toyota. Seinissä on käytetty puuta, joka tekee akustiikasta miellyttävän, lisätietoja akustiikasta <http://www.musiikkitalo.fi/web/fi/konserttisali>

Opas kertoi, että tällä hetkellä Yasuhisa Toyota on niin kallis suunnittelija, että enää ei olisi ollut varaa palkata häntä.

Konserttisaliin näkee lasiseinän läpi. Saliin emme päässeet, koska siellä oli orkesteriharjoitukset. Yritin ottaa valonkuvan salista lasiseinän läpi, mutta eipä se oikein onnistunut. Lasipintaa on käytetty päämateriaalina Musiikkitalon ulkoseinissä. Lisäksi ulkoseinissä on vihreäksi patinoitua kuparia. Pääsimme kuitenkin tutustumaan pienempään saliin, joka oli kopio suuresta salista penkkeineen päivineen. Huomion arvoista katsomon istuimissa on se, että kun istuimen laskee alas, sieltä tulee samalla käsinoja. Se oli jotenkin hienoa. Opas kertoi, että penkkiriveissä ei ole riittävästi tilaa pitkäkoipisille. Johtuu siitä, että katsomo tehdään mahdollisimman tiiviiksi akustiikan kannalta. Itse kuitenkin tykkäsin penkeistä. Kuvista näkee, millaisen myllerryksen alla musiikkitalon naapurusto on. Valitettavasti Töölönlahti rakennetaan täyteen toimistotaloja ja se tietysti tulee vaikuttamaan myös Musiikkitalon näkyvyyteen jatkossa.

Helsingin Yliopiston pääkirjasto

<https://plus.google.com/u/0/photos/111584219869756202666/albums/5869693925953275137>

Kolmantena kohteena oli Helsingin Yliopiston pääkirjasto, joka sijaitsee Kaisa-talossa, melko lähellä Helsingin rautatieasemaa. Kirjastoa esitteli musiikkiin erikoistunut Kirjastosihteeri Jaakko Tuohiniemi. Jaakko oli ottanut rennon asenteen kirjaston esittelyyn, mikä toisaalta oli hyvä, koska kaikilla taisi pää olla jo aika täynnä Musiikkitalon informaatiota.

Tästäkin tilasta jäi mieleen valoisuus ja avaruus. Kirjahyllyt ja muukin kalustus tuoleja ja sohvia lukuun ottamatta, oli valkoista. Värikkyyttä ja akustiikkaa toivat kokolattiamatot. Kirjastossa oli hiljaista kuin huopatossutehtaalla ja siksi kiertelimme kerroksissa hissukseen. Jaakko kertoi talosta ja kokoelmista varastotiloissa. Varastoa kyllä riittikin, nimittäin neljässä kerroksessa. Kävimme kuitenkin vain lehtivarastossa, joka vaikutti hieman tunkkaiselta. Kerroksia riittää muutenkin, sillä kirjastoa on kaiken kaikkiaan seitsemässä kerroksessa. Hissillä saa kuulemma matkustella tarpeeksi ja siihen saa työaika kulumaan ihan kiitettävästi.

Mieleen jäi opiskelijoille lainattavat mobiilikärryt, joita voi lainata muistaakseni kuukaudeksi kerrallaan. Siellä voi säilyttää kirjoja, eikä niitä tarvitse kuljettaa siis mukana. Kätevää. Kärryille on kirjastossa oma säilytyspaikka.

Pääsimme vierailemaan myös palautusautomaattitilassa. Palautusautomaatti näytti tutulta, eli Kotkassa taitaa olla samanlainen. Yliopiston kirjastossa automaatti oli hieman suurempi, taisi lajitella peräti 30 laatikkoon. Palautusluukkuja oli kaksi. Palautusautomaatti on toiminut kuulemma hyvin.

Jokaisessa kerroksessa oli tietopalvelupiste. Tietopalvelupisteen kalustukseen ei henkilökunta ole oikein tyytyväinen. Pöytä on liian matala, eikä sitä voi säätä mitenkään. Pitkäjalkaisten ei auta muu kuin kestää.

Kirjastossa on paikkoja, oikeastaan mukavia avoimia löhöilypaikkoja, joissa opiskelijat voivat ryhmissä tehdä töitä. Ne on sijoitettu kuitenkin niin, että ryhmissä työskentelevät eivät häiritse niitä, jotka haluavat työskennellä yksin rauhassa. Siellä on myös kännykkähuoneita, joissa voi rauhassa puhua puhelimeen. Kaiken kaikkiaan kirjasto vaikutti viihtyisältä.

Videolla on kuvattu kirjaston rakennusvaiheita, loppupuolella videota pääsee näkemään itse kirjaston tilat.
<http://vimeo.com/48947248#>

Retkipäivän riennot kirjasi musiikkityöryhmän puheenjohtaja Lea Salo